

Boek x

1.1. Moge ik u kennen, u die mij kent, moge ik u kennen zoals ik ^{1 Kor. 13, 12} ook gekend ben. Kracht van mijn ziel, treed haar binnen en zet haar naar uw hand, om haar te hebben en te bezitten zonder vlek ^{Ef. 5, 27} en rimpel. Dat is wat ik hoop, daarom spreek ik, en van die hoop komt mijn vreugde, zo vaak ik terecht verheugd ben; wat echter dit leven verder nog biedt, verdient te minder tranen, naarmate er meer, te meer tranen, naarmate er minder om geschreid worden. ^{Ps. 50, 8} Inderdaad, gij hebt de waarheid liefgehad, want wie de waarheid doet, hij komt tot het licht. Ik wens haar te doen, de waarheid. ^{Joh. 3, 21} Ipen ten overstaan van de velen die er getuigen van zullen zijn. ^{11, 2.} En wat u nu betreft, Heer, voor wiens ogen de afgrond van het menselijk bewustzijn blootligt: wat zou er voor u verborgen kunnen zijn in mij, ook al wilde ik het u niet belijden? Ik zou daarmee u voor mij onzichtbaar maken, niet mij voor u! Nu echter getuigt mijn zuchten dat ik aan mijzelf mishaga, en daarom straalt gij en wekt gij mijn instemming en mijn liefde en mijn verlangen, zodat ik schaamrood word over mijzelf en mijzelf verwerp en u verkies en noch aan u, noch aan mijzelf meer anders wil behagen dan om u.

Voor u, Heer, ben ik dus open en bloot, wie of wat ik ook ben. En wat de vrucht is van mijn belijdenis aan u, ik heb het al gezegd. Die belijdenis doe ik ook niet met woorden en klanken van het vlees, maar met de woorden van mijn ziel en de kreten van mijn denken, die door uw oor onderkend worden. Wanneer ik namelijk slecht ben, is belijdenis doen aan u niets anders dan aan mijzelf mishagen; ben ik vroom, dan is belijdenis doen aan u niets anders dan die vroomheid niet aan mijzelf toeschrijven, aangezien gij, Heer, de rechtvaardige zegen, maar hem tevoren van onvroom rechtvaardig maakt. Mijn belijdenis aan u geschiedt dus voor uw aangezicht, mijn God, in zwijgen, en toch ook niet in zwijgen: in stemgedruis is zij stil, in zielsbewogenheid roept zij luid. En ik zeg toch ook aan de mensen niets goeds, of gij hebt het tevoren van

Belide: wat u nu, wat u nu, wat u nu?
(Apostelen Confessies - ver. Kp. 10)

mij gehoord; en zelfs gij hoort niets goeds van mij, of gij hebt het mij tevoren gezegd.

III, 3. Maar wat moet ik dan met de mensen: waarom zouden die mijn belijdenissen te horen krijgen, alsof zij in staat waren al mijn kwalen te genezen? Dat ras, dat zo graag is om een anders leven te weten, zo traag om zijn eigen leven te beteren, waarom zoeken ze van mij te horen hoe ik ben, terwijl ze van u niet willen horen hoe ze zelf zijn? En wanneer ze nu van mijzelf over mijzelf iets te horen krijgen, hoe weten ze dan of ik de waarheid spreek?

^{1 Kor. 2, 11} Niemand van de mensen weet immers wat er in een mens omgaat, behalve de geest van de mens, die in hem is. Indien ze echter van u over zichzelf zouden horen, kunnen ze niet zeggen: 'De Heer liegt.' Want van u over zichzelf horen: wat is dat anders dan zichzelf leren kennen? En deze kennis verkrijgen en zeggen: 'Het is niet waar' - dat doet toch alleen iemand die liegt? Aangezien echter de liefde alles geloof - zo is het inderdaad in de kring van hen die zij aan zich bindt en één maakt - daarom doe ik u mijn belijdenis ook zo, dat haar de mensen horen, aan wie ik de waarheid van wat ik belijd niet kan bewijzen; maar ik vind geloof bij hen, wier oren voor mij geopend worden door de liefde.

4. Niettemin vraag ik u, mijn innerlijke arts, mij duidelijk te maken welke vrucht het afwerpt wanneer ik dat doe. Want de belijdenissen van mijn vroegere slechtheid, die gij hebt kwijtgescholden en hebt toegedeekt om mij gelukkig te laten zijn in u, toen gij door het geloof en door uw sacrament mijn ziel veranderd hebt - het lezen en horen van die belijdenissen wekt het hart op om niet in wanhoop te blijven slapen en te zeggen 'Ik kan het niet!', maar om wakker te worden in de liefde van uw barmhertigheid en in de zoetheid van uw genade, die kracht geeft aan iedere zwakke mens wanneer die door haar zijn zwakheid gaat beseffen. En voor goede mensen is het een genoegen de vroegere slechte daden te lezen van hen die er nu vrij van zijn: ze ervaren dat genoegen niet omdat die daden slecht zijn, maar omdat ze er vroeger geweest zijn en er nu niet meer zijn.

Met welke vrucht dus, Heer, voor wie mijn geweten iedere dag belijdenis aflegt en daarbij meer bouwt op uw barmhartigheid dan op eigen schuldeloosheid - met welke vrucht, vraag ik u, belijd ik nu door dit geschrift ook nog aan de mensen, ten overstaan van u, wie en wat ik ben, en niet alleen maar wie en wat ik geweest ben? Want van die andere belijdenis heb ik de

Coll 6 (a)
Caf. 10

12